

- το m προφέρεται σαν το ελληνικό μ,
 - το n προφέρεται σαν το ελληνικό ν,
 - το o όταν είναι μακρό προφέρεται κλειστό και όταν είναι βραχύ σαν το ελληνικό ο,
 - το p προφέρεται λίγο πιο σκληρό από το ελληνικό π,
 - το q δεν προφέρεται μόνο του, παρά μόνο σε συνδυασμό με το u (qu) = kw π.χ. Quelle (κβέλε) = πηγή,
 - το r προφέρεται σαν ουρανικό ρ,
 - το s προφέρεται, στην αρχή μιας λέξης και πριν από φωνήεν σαν το ελληνικό ζ, ενώ μπροστά από σύμφωνο ή στο τέλος της λέξης σαν το ελληνικό σ, π.χ. die Sonne (Ζόν-βε) = ο ήλιος, die Rose (ρόζε) = το ρόδι,
 - το β (ss) προφέρεται πάντοτε σαν το ελληνικό σ και ονομάζε-ται scharfes B (οξύ σίγμα) ή es-tset π.χ. die Straße (στράσε) = η οδός, der Fuß (φούσ) = το πόδι,
 - το t προφέρεται σαν το ελληνικό τ, αλλά πιο σκληρό,
 - το u προφέρεται σαν το ελληνικό ου,
 - το v προφέρεται σε γερμανικές λέξεις σαν φ, ενώ σε ξένες λέξεις σαν β,
 - το w προφέρεται σαν το ελληνικό β,
 - το x προφέρεται σαν το ελληνικό ξ,
 - το y το συναντούμε σε λέξεις παρμένες από την ελληνική, π.χ. Zylinder (κύλινδρος), Physik (φυσική), Ägypten (Αίγυπτος) και προφέρεται σαν ü. Άλλοτε όμως προφέ-ρεται σαν ι, π.χ. das Baby = το μικρό αγόρaki.
 - το z προφέρεται σαν τσ, π.χ. Zaun (τσάουν) = φράχτης, Zeit (τσάιτ) = χρόνος, καιρός.
- Άλλα συμπελήματα συμφώνων.**
- το chs προφέρεται σαν ξ,
 - ενώ το sch σαν παχύ σ,
 - το ck προφέρεται σαν το σκληρό κ,
 - το ng ακούγεται πολύ λίγο, σαν ένρινο γκ,
 - το ph στις ελληνικές λέξεις σαν φ,
 - το sp και si προφέρονται στην αρχή της λέξης σαν schp και scht, το s ακούγεται παχύ,
 - το th προφέρεται σαν t στις ελληνικές λέξεις, π.χ. Theater (τέατερ) = θέατρο..
 - το tz είναι διτλό z και μπαίνει μετά από φωνήεν. Ποτέ μετά από σύμφωνο, π.χ. Satz, Katze.

Τονισμός (Betonung)

- Όλες οι μονοσύλλαβες λέξεις τονίζονται στο θέμα τους, π.χ. hāb/en = έχω, mäch/en = κάνω.
Τα δφθρα, οι μονοσύλλαβες αντωνυμίες, οι προθέσεις, και οι σύνδεσμοι τονίζονται τότε μόνο, όταν δίνουμε (τονίζουμε) ιδιαίτερη έμφαση σ' ένα απ' αυτά, π.χ. Dieser Mantel gefällt mir = αυτό το ερwanφόρι μου αρέσει (το ξεχωρίζω από κάποιο άλλο).
- Οι δυσύλλαβες λέξεις τονίζονται στην παραλήγουσα, π.χ. der Schüler = ο μαθητής, die Nase = η μύτη.
Οι πολυσύλλαβες λέξεις τονίζονται γενικά στην πρώτη τους συλλαβή, π.χ. der Arbeiter = ο εργάτης, die Arbeiterin = η εργά-τρια.
- Οι σύνθετες λέξεις τονίζονται και στο πρώτο συνθετικό μέρος και στο δεύτερο, μόνο που ο τόνος του δεύτερου συνθετικού μέρους ακούγεται ελαφρότερα, π.χ. das Tischuch = το τραπε-ζομάντηλο, Die Tékanne = η τσαγιέρα, der Äpfelbaum = η μη-λιά.
- Σε μερικά ρήματα ο τονισμός αλλάζει και τη σημασία τους π.χ. wiederholen = ξαναπαίρνω κάτι για δεύτερη φορά, ενώ wiederholen = επαναλαμβάνω-übersetzen = τοποθετώ κάτι άνω-θεν (υπερθέτω), ενώ übersetzen = μεταφράζω.
- Ρήματα που συντίθενται με κάποιο πρόθεμα, όπως: an, aus, ab, ein, auf κ.τ.λ., τονίζονται ιδιαίτερα στο πρόθεμά τους, π.χ. biegen (στρίβω)-abbiegen, essen (τρώω)-aufessen, ruhen (καλώ)-ânruhen, laden (προσκαλώ)-einladen, fahren (φεύγω με όχημα)-âbfahren (αναχωρώ), trinken (πίνω)-âustrinken κ.τ.λ.
- Οι ξένες λέξεις τονίζονται κανονικά όπως τονίζονται και στη γλώσσα απ' όπου προήλθαν, π.χ. diktieren-das Diktāt (υπαγο-ρεύω), studieren-das Studium-der Student (σπουδάζω), telefo-nieren-das Telefon (τηλεφώνω) κ.τ.λ.